

רע"פ 4596/23 - שי שמואל בן חיים נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון
רע"פ 4596/23

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: שי שמואל בן חיים

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק עפת 044116-01-23 שניתן ביום 29.04.2023 על ידי כבוד השופט י' צלקובניק

בשם המבקש: עו"ד שגיא סבט

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז לוד (כבוד השופט העמית י' צלקובניק) בעפ"ת 44116-01-23 מיום 29.04.2023, בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז (כבוד השופטת ש' שפר) בת"ד 8791-12-19 מיום 15.09.2022, ומיום 12.12.2022.

הרקע לבקשה והבקשה

2. המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה), בצירוף סעיף 38(3) לפקודת התעבורה; סיכון עוברי דרך בנסיעה אחורנית, לפי תקנה 45(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); אי ציות לתמרור, לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה; והתנהגות הגורמת נזק, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה. המבקש זוכה מעבירה לפי תקנה 56(א)(2) לתקנות התעבורה, שיוחסה לו בשגגה בכתב האישום.

3. על-פי עובדות כתב האישום, ביום 16.02.2019 בשעה 16:00, המבקש נהג ברכבו הפרטי בנסיעה לאחור, ביציאה מחניה בהוד שרון, לצורך השתלבות בכביש. זאת, כשלצדו ישבה ברכב בת זוגו, הגב' פרידמן (להלן: פרידמן). ציון, כי לפני היציאה מהחניה לכביש, בכיוון נסיעת המבקש, מוצב מצד ימין תמרור עצור המחייב עצירה ומתן זכות קדימה לכלי הרכב הנוסעים בדרך רמתיים. אותה עת נהגה נפגעת העבירה בדרך רמתיים, מכיוון דרום לצפון, ובעת

עמוד 1

שהגיעה מול החניה, אירעה התנגשות בין שני כלי הרכב, באופן שחלקו האחורי של רכבו של המבקש פגע בצד ימין של רכב נפגעת העבירה. כתוצאה מההתנגשות, נפגעת העבירה איבדה שליטה על רכבה, עלתה על אי תנועה בנוי עם הגלגלים השמאליים של רכבה עד אשר פגעה בעמוד תאורה הממוקם על אי התנועה והתהפכה עם רכבה. כתוצאה מן האירוע המתואר, לנפגעת העבירה נגרם שבר בעצם האף; ושני כלי הרכב ניזוקו.

4. המבקש, לא כפר בכך שנהג ברכב במועד התאונה, או בתוצאות התאונה; אך טען כי תמרור העצירה המוצב ביציאה מן החניון, אינו מחייב בכיוון נסיעתו, וכי לא ירד עם רכבו אל הכביש (ולראיה, לשיטתו, מיקום הרכב על המדרכה עת הגיע הבוחן למקום התאונה).

5. ביום 15.09.2022, לאחר שמיעת טענות הצדדים ובחינת כלל הראיות, הרשיע בית המשפט לתעבורה את המבקש במיוחס לו בכתב האישום. בהכרעת דין מפורטת ומנומקת, קבע בית המשפט, כי מקום המפגש בין כלי הרכב היה בכביש, בעת שנסע רכבו של המבקש לאחור, מבלי שהמבקש עצר את רכבו ובחן את התנועה בטרם כניסתו לכביש. עדותה של נפגעת העבירה נמצאה מהימנה, ונקבע כי קיימים לעדותה חיזוקים בממצאי בוחן התנועה - שמצא שברי פלסטיק מהפנס השמאלי האחורי של רכבו של המבקש על הכביש, בנתיב נסיעת רכבה של נפגעת העבירה; וקבע כי המבקש הזיז את רכבו בטרם הגעת הבוחן לזירה. מנגד, לא ניתן אמון בעדויותיהם של המבקש ופרידמן אשר מסרו גרסאות סותרות ובלתי עקביות. בנוסף, דחה בית המשפט לתעבורה טענה לפיה אי בדיקה של הפגוש האחורי של רכבו של המבקש, ושל הצמיגים הקדמיים של רכבה של נפגעת העבירה, הינן בבחינת מחדלי חקירה שיש בהם לפגוע בהגנת המבקש; וקבע כי די בתשתית הראייתית העומדת כנגד המבקש כדי לבסס אשמתו. לצד כל זאת, נקבע, כאמור, כי עובדות כתב האישום והעובדות העולות מן הראיות שהוצגו בבית המשפט, אינן מגלות עבירה בנוגע לתקנה 56 (א)(2) לתקנות התעבורה, אשר יוחסה למבקש בטעות בכתב האישום - ולפיכך זוכה מעבירה זו.

6. ביום 12.12.2022, נגזר דינו של המבקש. בית המשפט לתעבורה ציין כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים של שלום הציבור ושלמות הגוף, וכן מידת הנזק שנגרם לנפגעת העבירה, הן ברף הבינוני-נמוך; עוד נקבע, כי מידת רשלנותו של המבקש במסגרת האירוע היא ברף הבינוני. במסגרת בחינת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, שקל בית המשפט לתעבורה לחומרה את עברו התעבורתי של המבקש - אשר כולל 13 הרשעות קודמות; ולקולה את גילו של המבקש ועבודתו כנהג הסעות. לבסוף, הוטלו על המבקש העונשים הבאים: פסילת רישיון נהיגה למשך 6 חודשים בפועל; 4 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי למשך 3 שנים, וקנס בסך של 1800 ש"ח.

7. המבקש ערער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי, וערעורו נדחה, הן ביחס להכרעת הדין הן ביחס לגזר הדין. אשר להכרעת הדין, בית משפט קמא ציין כי אין להתערב בממצאי מהימנות הנקבעים על יסוד התרשמותה הישירה של הערכאה הדיונית, לרבות קביעת בית משפט קמא כי עדויות המבקש ופרידמן בלתי מהימנות; וכי עדות נפגעת העבירה מהימנה ועקבית מנגד. כמו כן, צוין כי טענת ההגנה לפיה לא ידעה למסור פרטים לגבי התרחשות התאונה מתייחסת לשלב שלאחר הפגיעה ברכבה, עת איבדה שליטה על הרכב, ואין בה כדי לפגוע במהימנות גרסת נפגעת העבירה. בנוסף, שב בית משפט קמא על מסקנת הבוחן כי הרכב היה בכביש בעת ההתנגשות, כפי שנלמד משברי פנס הרכב שנמצאו על הכביש צפונית למקום החניה; ונקבע כי בצדק נדחתה טענת המבקש כי השברים אינם שייכים לרכבו, משלא הוצגה כל ראיה לכך. בנוסף, נדחו טענות המבקש בקשר עם גזר דינו, תוך שבית משפט קמא ציין כי שיעור הפסילה שנפסק אינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת. עוד צוין, כי קביעת בית המשפט לתעבורה, לפיה מידת רשלנותו של המבקש מצויה ברף הבינוני - "עושה חסד עם [המבקש - ח.כ.]".

8. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי. בבקשתו, טוען המבקש כי עניינו מעלה חשש לעיוות דין, ושיקולי צדק מצדיקים את קבלת הבקשה. המבקש שב על גרסתו לפיה מיקום ההתנגשות בין הרכבים לא התרחש בכביש. לשיטת המבקש, עדותה של נפגעת העבירה בלתי מהימנה, ובכל אופן, זו

לא טענה בפירוש כי מיקום ההתנגשות היה בכביש. מנגד, נטען, שלא ניתן משקל מספק לגרסת המבקש, לעדות פרידמן ולמחדלי החקירה שהתקיימו. כמו כן, מפנה המבקש טענותיו נגד עונש הפסילה שהושת עליו, בטענה כי ראוי היה ליתן משקל לקולה לקשיים הראייתיים הקיימים בעניינו.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה, מצאתי כי דינה להידחות.

10. כידוע, בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול השלישי" שמורה לאותם מקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 4345/23 יוגרך נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (08.06.2023)). יתרה מכך, כאשר עסקינן בבקשה שנסובה על חומרת העונש, לא תינתן רשות ערעור אלא כאשר העונש שנגזר על המבקש סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (רע"פ 4121/23 שוויקה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (07.06.2023)).

11. טענות המבקש נחלקות לטענות בדבר אופן קרות התאונה, ובדבר מחדלי חקירה המצדיקים את זיכוי. אשר לטענות הנוגעות לאופן קרות התאונה, עניינן כולן בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי בית המשפט לתעבורה, אשר התרשם באופן בלתי אמצעי מהראיות ומהעדויות שהובאו לפניו. כידוע, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות, לבטח לא "בגלגול שלישי" (רע"פ 3879/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (29.05.2023)). המבקש לא העלה בבקשתו כל טעם מבורר המצדיק התערבות בממצאי בית המשפט לתעבורה, או במשקל שניתן לאלה בהכרעת הדין.

אשר לטענות המבקש בדבר מחדלי חקירה אי-אילו ואחרים - כלל הוא, כי כאשר קיימת תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמו של נאשם, מחדלי חקירה כשלעצמם לא יובילו לזיכוי (רע"פ 8886/22 בוזגלו נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (27.12.2022)). בענייננו, בית המשפט לתעבורה הדגיש כי די בתשתית הראייתית שנפרשה על מנת להרשיע את המבקש, חרף העובדה שהתקיימו מחדלי חקירה - מחדלים אליהם התייחס בית משפט קמא בפירוט בפסק דינו, ובהם לא מצא כדי לסייע למבקש.

12. אשר לעונש הפסילה שהוטל על המבקש - לא מצאתי בו משום חריגה ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות (ראו: רע"פ 1694/19 יאסין נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (31.03.2019); רע"פ 2154/23 גויטע נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (04.04.2023)).

13. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' בתמוז התשפ"ג (20.6.2023).

שׁוֹפֵט